

Dor de scris

Felix

Mi-e sete de albul hârtiei de scris
Dar nu să îl sorb, ci el să mă soarbă,
În verbe vărsându-mă, viu manuscris,
Cu inima-n flăcări și patimă oarbă.

M-apropii de lexic privind hămesit,
Cu foame atroce în gândul fierbinte,
Dar nu să mănânc la festinul răvnit
Ci eu vreau să fiu devorat de cuvinte.

Topit în idei, sentimente și zbor,
În psalm să renasc, cu vibrații profunde,
Cu cerul și stare și țel și decor,
Un psalm pe altarul trăirii fecunde.

Să scriu cu iubire și-apoi să fiu scris,
Să fiu și poet și poem deopotrivă,
Înscris în cuvânt și tot lui circumscris,
Absolutul tangent la trăiri relative.

Mă coc la cuptorul acestei dorinți,
Dar până ce pârga din scris să o dărui,
Spre ceruri înalt, în cuvinte fierbiți,
O rugă în care din inimă stărui:

Dă-mi, Doamne, mai mult, tot mai mult și mai mult
Din ceea ce face ca versul să ardă,
Și-atunci când, scriind, voi tăcea să Te-ascult,
Să simt cum vibrează a harului coardă.

Și-n scrisul ca jertfă adus la altar
Să fie-nchinarea adâncă, adâncă,
Purtată spre Tine pe aripi de har
Chiar dacă... și zgura mai dăinuie. Încă.

Simion Felix Marțian